

NEW! RECEIVE DISPATCH

[Later dispatches](#) - [Previous dispatches](#)

Latest Dispatch

A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 2

27 Dec, 04 - 22:35

GPS-pos: N67°28' | E153°42' | Alt: 11 M

A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 2 (part one was published yesterday!)

It is the 27th of December today, the heat wave continues to warm up Srednekolymsk, only -36°F, but according to the elderly yakut, that means January and February will be colder than normal. Plus the normal storms. How good, to hear?

Anyhow, I just have to tell you this, before the saga of Dima and Nasha continues, we went to visit the local chief here, Mr Grigorjev, and ended up not only being invited for New years Celebrations at his home, but he gave us 100 kg (!) of potatoes and lot's of dried fish as a gift! This is human reality along the Kolyma! (That would never happen in the rich west!)

Dima, a proud yakut

"Maybe you don't know" ,Dima said, "we yakuts originated not far away from Mongolia once. Therefore, neither freezing cold or steaming heat is not a big problem for a yakut."

Some kind of a natural disaster forced the yakuts north of the great Lake Baikal around a thousand years ago. They eventually ended up in the barren and extremely cold northeastern part of Siberia. They've acclimatized extremely well and they're the dominant group of people in the state of Yakutia today. And in Srednekolymsk. When perestroika struck the Soviet Union, the yakuts immediately declared the state of Yakutia as independent, but most of them today seems to see themselves as part of Russia. At least along the Kolyma. However, they have their independent laws which govern the state, not the federal ones. They are an independent, healthy looking and proud people and the green and white flag of Yakutia is seen all over Srednekolymsk.

"You do eat everything, don't you?" Nasha asked, slightly worried, and we answered in truthfully unison: "For sure! We love the local food!"

It is of uttermost importance, when being a guest amongst other people, always to eat and enjoy the local food. It tears down barriers in a way nothing else can do. If you want to build a barrier, however, one should say no to the offerings of food. Showing disgust, you make enemies. During the time we continued talking hunting and fishing with Dima, Nasha went out into the freezing cold outer room of the building. A room as big as the one we were inside. A roofed space which is to be found in every house along the Kolyma. This is were people keep their food and other things. There's a variety of frozen fish all over the room, barrels of dried salted fish, frozen bread, other types of dried fish, pieces of meat, bones, fishing nets, an array of equipment and the odd three legged hare which has been caught in the trap and the odd frozen and well preserved squirrel. There's a little bit of a queasy smell about it, but not bad, just plain odd. Nasha had made a big fire in an open fireplace and placed a big pot of hare stew on top of it. A pipe led from this fireplace through the ceiling upon to the roof, where it ended up in another stove, which had been remodeled as a place where one smokes fish. A kind of a cold smoker, I guess. And, one thing is for sure, the smoked fish we've been eating along the Kolyma is far better than anything I've smoked myself or eaten back home. It's tender, tasty and not over-smoked which is often the case back home. But the best if all, is still the dried fish which has sun dried a couple of days during the summer, than placed in a airtight barrel, pressed hard until all air is gone and than a lid is place on the barrel. Just heavenly!

"Are you married? I can see you have a ring on your finger?" Nasha asks, when she returns inside again. And, as usual, if I have any children and if Johan is my son.

"Yes, happily married" I answered and continued to tell the same story as usual.

That of how we discovered in Magadan, that Titti had a heart problem, which would make it impossible for her to handle extreme cold and therefore had to return back home. And that we had two children, but not together and that they were Tittis from her first marriage. A truth which turns people sour, worried and surprised in many other countries we've visited together throughout the years. In reality, it has caused us so many problems and built so many barriers between us and the people we're visiting, that we've had to stop telling the truth. We've just said that we've got kids. However, in the Kolyma part of Yakutia, it just doesn't matter whether the kids are your own or not. Very few are married, or get married, most seem to change partners at least once in a life time and therefore they're all, more or less, like me, step-parents. This fact applies both amongst moved in Russians and the local native people. And, Kolyma, is probably the only place I've ever visited or explored, where absolutely nobody have asked if I believe in the Lord and what religion I have. The yakuts along the Kolyma, are all, more or less, pagans. A reality consisting of many different spirits, ghosts and gods. A

down-to-earth religion where shamans have a place and it is , of course, close to nature itself. And it is all free of missionaries. (I will tell you more about this animist religion the 19th of January, when there's a big ceremony going on along the Kolyma. A feast for the spirits of the River.)

"Time to eat" , Dima acknowledges suddenly, helps Nasha to serve the meal and at this moment, the two other inhabitants of the cabin turns up, two young lads who immediately rolls a cigarette from a newspaper and calmly sits down at the table.

They've spent the day sawing timber with an ancient saw, really hard going, and they've checked most nets under the ice of the Kolyma for fish. One of them lacks fingers on one of his hands.

"Ah, it's nothing" ,he answers when I ask what has happened, "it is not my own fault. It is the vodka. I got drunk and fell a sleep outdoors a few years ago, when it was terribly cold, and I lost all fingers on this left hand."

The hare stew is heavenly as usual. When finished, there's dried fish and tea. We Swedes almost fall asleep immediately, at the same time as the others play another game of cards.

Nasha & Dima, del 2

Här följer del två av Nasha och Dima (del 1 publicerades igår!)

Det är den 27:e december idag, värmeböljan fortsätter prägla livet i Srednekolymsk, och temperaturen är bara -38°C. Men, och ett stort men, en äldre jakut berättade att generellt är det så, att är den här tiden så här varm, då blir januari och februari mycket kallare än normalt. Det då, plus den normala tiden av stormvindar. Vad trevligt att få veta?

Jag måste bara få berätta följande, innan del två av berättelsen om Dima och Nasha fortsätter, att idag när vi besökta den lokala hövdingen, Herr Grigorjev, så blev vi inte bara inbjudna på att fira nyår i hans hem, utan han gav oss, osannolikt egentligen, 100 kg potatis och massor av torkad fisk som gåva! Så här är mänskligheten längs Kolyma! Detta skulle aldrig, jag säger det igen, aldrig inträffa i den rika västvärlden!

"Vi jakuter kommer ju från dessa steketa trakter, en gång i tiden" ,förklarade Dima, "så kyla och värme är inga problem för oss."

För en tusen år sedan tvingades jakuterna norröver, till följd av någon sorts naturkatastrof, från trakten runt den väldiga Bajkalsjön, och hamnade i det iskalla nordöstra Sibirien. De har anpassat sig mycket väl och är den dominerande folkgruppen idag. När perestroika inträffade, deklarerade staten Jakutien sin självständighet gentemot övriga Ryssland och har fått genom bland annat att deras egna lagar gäller framför de statliga. Deras grön-vita flagga syns överallt i Srednekolymsk. Det är ett självständigt och vackert folk.

"Ni äter väl allting?" ,frågade Nasha lite oroligt och vi svarade: "Självklart! Vi älskar maten här!"

Det är viktigt som besökare. Att man tycker om maten hos de människor man besöker och noga påpekar detta hela tiden. Det river ned onödiga barriärer. Det finns ingenting som bygger barriärer, som en besökare som endera visar avsky för maten eller tackar nej. Under tiden vi fortsatte prata jakt och fiske med Dima, gick Nasha ut i den iskalla farstun, den lika stor som rummet vi befann oss i. I farstun låg som alltid massor av fryst fisk överallt, tunnor med nedsaltad fisk, högar av fryst bröd, torkad fisk, köttbitar, köttslamsor, köttben, nåt, annan bräte och här och där någon skjuten ofladd ekorre eller snarad hare. Där i den unkna lukten brann också en öppen eld och Nasha satte dit sin stora gryta med hare. Från denna eldstad hade man dragit ett rör som gick upp på taket och rakt in i en plåtkonstruktion där uppe som fungerade som en fisktork. En sorts kallrök kan man säga. En sak är klar, den torkade fisken längs Kolyma är överlägsen all annan jag smakat. Den är mör, smakrik, inte sönderrökt som hemma och mättar omgående. Godast är nog ändå den fisk man först soltorkat ett par nätter under sommaren, så lagt ned i en trätunna, där de pressat ned fisken hårt i olika lagar till all luft är borta och så snabbt på med locket. Inlagd fisk av absolut bästa och godaste sort. (Ungefär som samerna i Storsjösaatern i Idre torkar en del av sitt renkött.)

"Är du gift? Jag ser du har en ring på fingret?" frågade Nasha, när hon kom in igen. En av de vanligaste frågorna jag får. Samt om jag har barn och om Johan är min son.

"Jo, lyckligt gift" ,svarade jag och berättade samma historia som vanligt.

Den att Tiitti inte kunde fortsätta med oss från Magadan till följd av att det upptäcktes att hennes hjärta inte skulle klara extremkylan och att hon annars skulle ha varit med. Och att vi har två barn, men att de inte är mina, utan Tittis. Ett konstaterande som brukar väcka ledsamhet, en viss irritation och förvåning i många andra länder Tiitti och jag tillsammans färdats i, så mycket att vi slutat berätta hela sanningen och bara konstaterat att vi har barn. Här i Jakutien spelare det ingen roll alls om barnen inte är ens egna. Få är gifta och byte av partner och en tillvaro som styvförälderroll är betydligt mer vanligt än tvärt om. Både bland inflyttade ryssar och jakuter, evener och jukahirer. Kolyma är förmodligen också det enda stället jag någonsin besökt där ingen har frågat om vi tror på Gud eller inte. Och vad vi har för religion. Jakuterna längs Kolyma, som förut nämnts, är i regel animister. En värld av olika andar, själar och gudomligheter i olika former. En naturnära livsåskådning kan man säga, där shamaner har sin viktiga plats. En tro helt fri från missionerande. (Mer om detta den 19:e januari, när det är en stor dag för alla animister längs Kolyma, när flodens gudar skall lugnas.)

"Nu är det dags att äta" ,säger Dima plötsligt, hjälper Nasha att duka fram och plötsligt dyker de två andra inneboende upp.

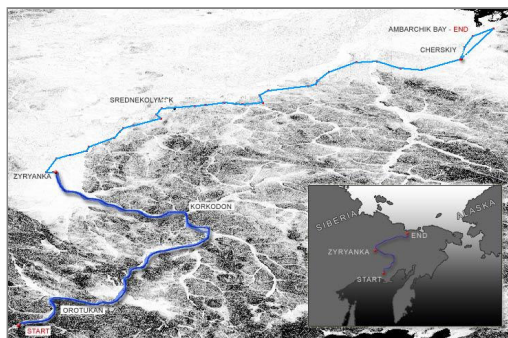
Två tandlösa unga jakuter som snarast rullar sina egna cigaretter av tidningspapper och sätter sig lugnt vid bordet. De har sägat upp ved med en gammaldags fogsvars och kollat om några malar hamnat i näten de lagt under isen. En av dem saknar fingrar på ena handen.

"Asch" ,svarar han lugnt när jag frågar, "det är vodkans fel. Jag somnade ute i kylan för några år sedan och förfrös fingrarna.

Hargrytan är himmelsk som vanligt. När vi har ätit upp den, serveras soltorkad fisk. Vi svenskar blir så mätta att vi somnar, samtidigt som de andra, åter igen spelar kort. Någon form av jakutisk skittunna.

Expedition Tracking Center

[CLICK MAP TO ZOOM]

Previous Dispatches

[A visit to Nasha and Dimas log cabin, part 1](#) 27 Dec, 04 - 01:04

It is the 26th of December today and we're holed up in our little apartment here in Srednekolym'sk. The temperature is a mere -26°F, but there's a southwesterly making life fresh enough. Sufficient eno

[The yakut Valodja and the darkest day of the year](#) 23 Dec, 04 - 22:03

It is the 23rd of December, a day after that the darkest day of the year appeared, and it is relatively mild out there, a mere -40°F, and Srednekolym'sk is at peace. Hidden in, it feels like, a never-e

[Local cuisine & thoughts a propos Christmas](#) 22 Dec, 04 - 01:03

Written by Johan Ivarsson.

21st of December today and we're in our apartment in Srednekolym'sk. It is warm today, only -33°F, but there's a nagging cold wind from the southwest and not one singl

 Powered by CONTACT 3 expedition software